

Met 'n Dragonfly over de Kleine Belt

HOLLEN OF STILSTAAN

Een impressie van
deze zeiltocht vind je
op waterkampioen.tv
(Toerisme)

OP BOOT DÜSSELDORF VORIG JAAR MELDDE HET DEENSE DRAGONFLY DAT JE DE TRIMARAN OOK KAN CHARTEREN. "OM HET EENS UIT TE PROBEREN." BERTEL KOLTHOF LIET ZICH DAT GEEN TWEE KEER ZEGGEN EN TOOG MET DOCHTERS MEIKE EN ROOS NAAR SKAERBAECK.

Terwijl Meike voor in de kajuit voor haar eindexamen studeert, vaart Roos alleen de Tri Me. Als ik even niet oplet, vaart ze zomaar 16,7 knopen. Hoe cool!!

Dat de Noormannen eigenlijk uit Denemarken komen, weet ik nog niet zo lang. Dat de Noormannen geen angst kennen, heb ik ooit in een album van Asterix gelezen. En dat dat klopt, leerde ik de eerste dag toen ik met mijn dochters aan boord stapte van de Dragonfly 28 Touring, genaamd *Tri me*. Voordat je met een van hun boten op pad mag, krijg je eerst les van Henrik, Dragonfly-bouwer en -verkoper. Ik kan best aardig zeilen, maar ik was heel blij dat hij ons tekst en uitleg ging geven hoe deze zeilmachine in bedwang te houden. Henrik is een Viking anno nu. Als in de tweede run de gennaker erop moet, die hij mijn dochters laat hijsen, lacht hij: *“now we will have some fun”*, terwijl ik kijk naar de enorme hoeveelheid zeildoek die uit de stuurboorddrijver komt. Nu is het Kolding-fjord best groot maar met 17 knopen op de gps ben je wel heel snel aan de overkant. Aan de wind is het opletten, met dit soort snelheden is vlak varen het devies. In een vlaag komt de loefdrijver net uit het water en even later staat er alweer 14 knopen op het log. *“Don't you think this is really cool?”*, vraagt Henrik. *“Yes, it is”*, zeggen we alle drie. Maar of het ook al helemaal *“Yes, we can”* is, weten we nog niet. Vanwege de snelheden die we hebben gevaren, kijken we opeens met hele andere ogen naar de zeekaart. Een rondje Funen in vier dagen? Dat moet makkelijk kunnen.

De wind is oost en omdat het al drie uur 's middags is, besluiten we, op advies van Henrik, eerst naar het zuiden te gaan, naar het eilandje Årø, een leuke vissershaven. We starten voorspoedig met een matige bakstagwind. Maar eens kijken of we zelf ook kunnen gennakeren. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat de gennaker in een slurf zit, dus het hijsen is eigenlijk best eenvoudig. Maar groot blijft hij wel. We liggen mooi op koers en lopen zo'n knoop of 10. Meike, die nog moet studeren voor haar eindexamen volgende week, gaat de kajuit in om te leren. Zo glijden we over het fjord. Ik ga even naar binnen om de kaart te bestuderen voor de aanloop naar het eilandje. Als ik na vijf minuten weer in de kuip kom, zit Roos met een enorme grijns aan het roer. *“Pap, dit is zóó gaaf, moet je kijken.”* Het log wijst 16,9 knopen aan. Ik schrik ervan, ben ik nou zo roekeloos om een 15-jarige alleen zo'n boot te laten varen? De rust aan boord van deze zeilmachine geeft zo veel vertrouwen. En Roos stuurt keurig op de vlagen, geleerd op het Laser Vago-zeilkamp, dus ik laat het maar aan haar over. Maar naarmate het wat later wordt en de zon zakt, laat de wind het afweten en ruimt hij naar het noorden. Dan blijkt hoe verslavend snelheid is. Om de gennaker vol en nog een beetje snelheid te houden zijn we steeds hoger gaan varen. Uiteindelijk varen we

ver van Årø heen en weer over de Kleine Belt, maar dichterbij komen we niet. Dan maar recht voor de wind. Op slag verandert de trimaran in een gewone boot. Met 2,5 knoop op het log sukkelen we naar Årø, terwijl de dames alvast aan de bereiding van het diner beginnen. Tussen de vissersboten meren we onze drieromper langszij de lege steiger. Met de kuintent dichtgeritst en de kachel aan gaan we aan tafel. Het wordt een koude avond met een zonsopgang die gezien mag worden.

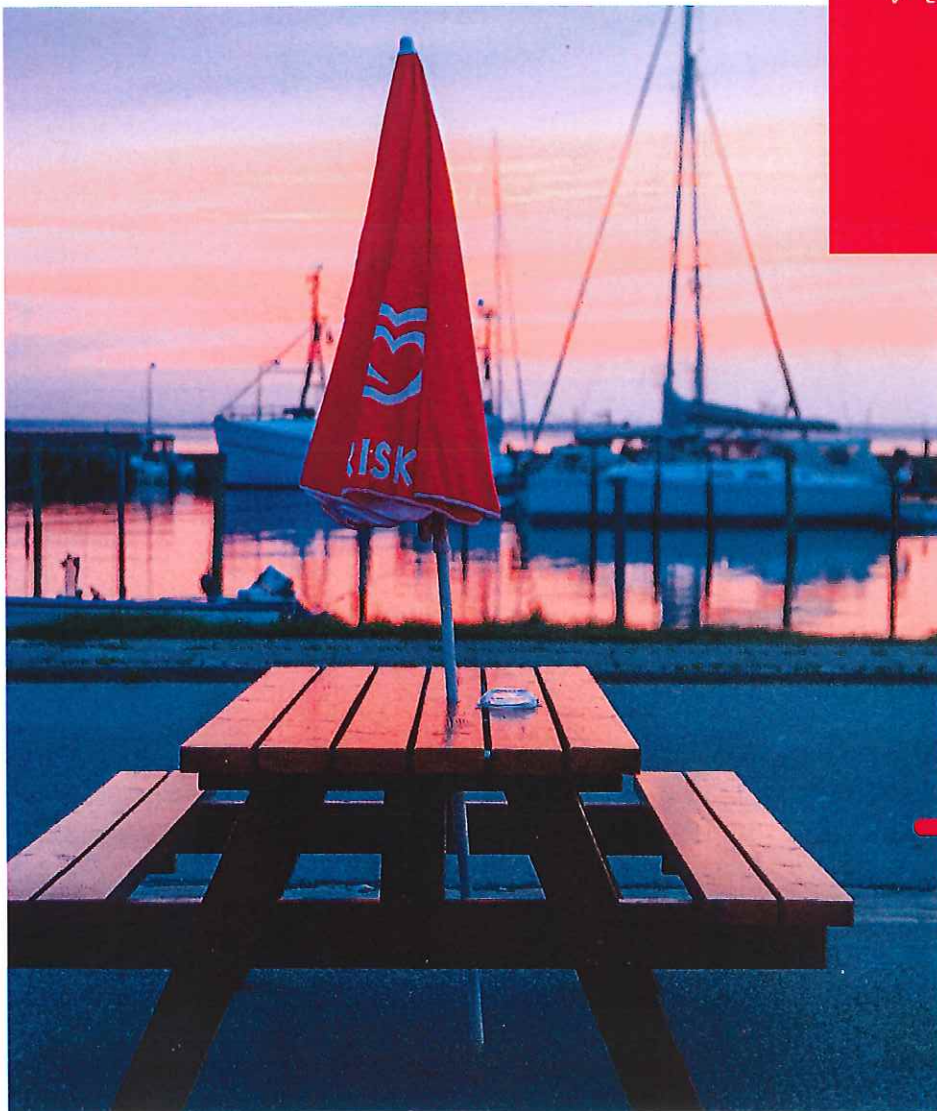
Deense scheren

Het doel van dag twee is Marstal, het zuidelijkste puntje van Ærø. De wind is om en dat betekent kruisen. We verwachten hoge snelheden met één romp uit het water en fris buiswater in het gezicht. Maar met nog geen 10 kopen wind blijven de drie rompen in het water en dat is niet goed voor de hoogte en ook niet voor de snelheid. Met hoeken van 55 graden aan de wind om nog een beetje snelheid te houden is Marstal plotseling nog heel ver. De trimaran voelt alsof hij geen zin heeft; alleen in een incidentele vlaag komt ie tot leven. Daarnaast is het koud en eigenlijk best mistig. We maken urenlange slagen over het koude water. Al met al best saai, want van de omgeving zien we helemaal niets. Langzaam wordt duidelijk dat we Marstal niet gaan halen. Het wordt Ærøskøbing, wel op

Wachtend op eten zit deze meeuw bij onze boot in de buurt op een paal. Bij ons kan hij lang wachten, want het gas is op. We voelen ons verwant.

*Een rondje
Funen in
vier dagen?
Dat moet
makkelijk
kunnen*

Æro trakteert ons de eerste avond op een prachtige zonsondergang. Maar avondrood is water in de sloot. De volgende ochtend starten we in de regen, die later overgaat in nevel met weinig wind.

Dragonfly 28

Lxb uitgevouwen 8,75 x 6,50 m

Lxb ingevouwen 10,00 x 2,54 m

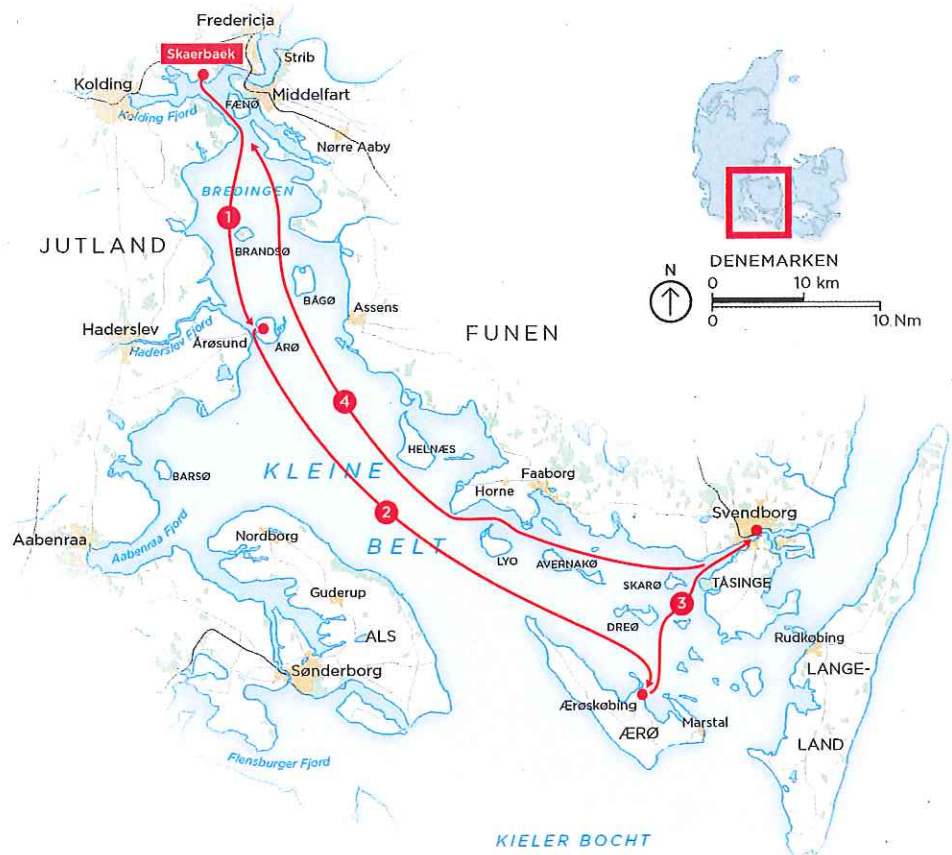
Diepgang 0,40-1,70 m

Zeiloppervlak

Touring 54 m²

Gennaker 65 m²

Gewicht 1.900 kg

Later, als de wind wat is ingezakt, blijkt hoe verslavend snelheid is

HUREN

Je kunt de Dragonfly 28 Touring alleen huren bij de werf in Fredericia in Denemarken. Contact via dragonfly.dk. Wanneer je de boot huurt, moet je een zeildiploma overleggen en krijg je een dagdeel instructie van iemand van de werf. In Stralsund, Noord-Duitsland, is ook een Dragonfly 28 te huur, maar alleen voor diegenen die al eens in Denemarken gehuurd hebben of die er zelf een hebben.

Puur zeilplezier, dat is wat zo'n Dragonfly biedt. En het gaat zo verschrikkelijk makkelijk. Het is verrassend hoe snel het went om sneller dan 10 knopen te varen.

Nee, dit is geen speedboat. Dit is het zog van een Dragonfly met een knoopje of 16. En snelheid werkt verslavend, we blijven trimmen om er nog een beetje meer uit te halen.

Kleurige vakantiehuysjes op een land-tong bij Ærøskøbing in typische Scandinavische kleuren. Ze kijken uit over het fjord. Het is nog vrij stil in de haven van Ærøskøbing. In de zomer is het hier dringen voor een plekje.

— Van Ærø naar Ærøskøbing is het recht in de wind. Het is koud en nevelig. Dit stond niet in de folder. We varen zelfs niet hoger dan 55 graden aan de wind om nog een beetje snelheid te houden. Het wordt een lange dag met onweer als toetje.

De haven is zowat leeg. In de zomer is het hier knokken om 'n plekje

— Ærøskøbing was vroeger een welvarend plaatsje waar handel via de zee gedreven werd. Veel van de oude huizen zijn nog uit de Middeleeuwen. Ook zie je in de bouw van de huysjes invloeden van de verschillende overheersers. Het heeft een hele tijd bij Schleswig Holstein gehoord.

Ærø maar dichterbij. De wind laat het 's middags langzaam afweten. De inktzwarte lucht in het westen stelt me niet gerust, met name het gerommel dat eruit komt niet. Bijna op tijd hebben we het zeil eraf. Juist Roos, die niet van onweer houdt, ziet verderop de bliksem in het water slaan. Het is mooi geweest. De buitenboordmotor gaat aan voor het laatste stuk.

De haven van Ærøskøbing is nog zo goed als leeg. Hartje zomer schijn je hier al vroeg in de middag een plekje te moeten zoeken vanwege de drukte. We eten vanavond hamburgers met gebakken aardappeltjes en sla. Dat was de bedoeling tenminste, want als de aardappeltjes wel heel lang duren, blijkt dat het gas op is. Er is geen reservevles. De supermarkt die nog net niet dicht is, heeft het ook niet, maar de caissière laat wel weten dat het morgen Hemelvaart is en dat de benzinepomp die gas verkoopt dicht is. Bijzonder hoe zo'n gasfles, waar je eigenlijk nooit aan denkt, nu volledig beslag van je gedachten kan nemen. Geen gas is plotseling geen eten. Het is al kwart over acht en we hebben echt wel trek. We gaan snel het stadje in, maar de mensen aan wie we de weg vragen naar een restaurant geven ons weinig hoop. Bij restaurant Mumm, onze vierde poging, brandt nog licht en er zitten nog mensen aan tafel. De kok heeft de keuken al schoon, maar als we niet te veel noten op onze zang hebben, kan het nog wel even. Hij is onze held van de dag. We eten heerlijk.

In de ochtendzon is Ærøskøbing zo'n typisch Deens plaatsje met mooie gekleurde vakwerkhuisjes. De grote ferry bezorgt ieder halfuur dagjesmensen die het eiland gestaag vullen op deze feestdag om de winkeltjes te bekijken die eigenlijk alleen maar dingetjes verkopen die je niet echt nodig hebt. Behalve de kiosk bij de ferry, daar hebben ze de sleutel van het tankstation. Wij hebben weer gas! Zo slenteren we door de ochtend heen. Omdat er bijna geen wind is en de voorspelling is dat er ook geen wind komt, besluiten we naar Svendborg te gaan. Dat betekent ook dat we het rondje Funen op onze buik kunnen schrijven. Tegen beter weten in trekken we de gennaker nog omhoog, maar hij vult zich niet eens. Gelukkig is het maar 12 mijl naar Svendborg. We vestigen onze hoop op morgen, dan wordt 14 knopen wind verwacht uit het zuidwesten. Ideaal voor onze Dragonfly. Svendborg is ruim bezaaid met jachthavens. We nemen de eerste de beste. Voor het eerst moet onze trimaran in een box. Het inklappen van de drijvers gaat makkelijker dan we dachten. De haven en winkelstraat in Svendborg zijn stil, hier is het seizoen duidelijk nog niet begonnen. De grote passantenhaven bij het centrum is nog nagenoeg leeg.

Dubbele cijfers

Het ontorechte zelfvertrouwen van de eerste dag heeft plaatsgemaakt voor een meer realistische snelheidsverwachting. Op deze laatste dag moeten we een flink

stuk zeilen, maar de weergoden zijn ons gunstig gezind. De beloofde zuidwester van 14 knopen is gekomen en zodra we Svendborg uit zijn en het enorme grootzeil staat, hijsen we de gennaker. Daar gaan we weer. Binnen de kortste keren staan er dubbele cijfers op het log. Dat is fijn, want het is zo'n 47 mijl terug naar Skaerbaeck. Opnieuw went de snelheid heel gauw. Als we een kajuitjacht voorbij suizen, merken we hoe hard we eigenlijk gaan. De bemanning staat ons in de kuip na te kijken tot we uit het zicht zijn. Binnen twee uur zijn we al halverwege, dat schiet lekker op. Als de wolken in het westen wel heel donker worden, besluiten we de gennaker er maar af te halen. Tien minuten later blijkt dat een hele goeie beslissing. Bovenwinds zien we al flinke koppen op de golven. Terwijl we, in de wind sturend, het grootzeil tot het tweede rif indraaien schiet de windmeter naar 26 knopen. Ook de genua rollen we tot het tweede stipje in. Als we afvallen accelereert de trimaran, met twee reven, zomaar naar de 17 knopen! De regen doet gewoon zeer aan ons gezicht. Zo reven en ontreven we rest van de weg terug, als we maar harder dan 10 knopen blijven gaan, totdat Skaerbaeck weer in zicht komt. Na een midweek uitproberen heeft de Dragonfly een plekje in ons hart oververd, ondanks het krappe interieur en de matige prestaties in een kruisrak met weinig wind. Je moet het maar vergelijken met hardrock, dat klinkt ook alleen lekker als het volume hard staat. 🎧